

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 14 listopada 2013 r.
— Rada Unii Europejskiej przeciwko Gul Ahmed Textile Mills Ltd, Komisji Europejskiej

(Sprawa C-638/11 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Dumping — Przywóz bawełnianej bielizny pościelowej pochodzącej z Pakistanu — Rozporządzenie (WE) nr 384/96 — Artykuł 3 ust. 7 — Pojęcie „pozostałych czynników”)

(2014/C 9/06)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: J.-P. Hix, pełnomocnik i G. Berrisch, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Gul Ahmed Textile Mills Ltd (przedstawiciel: L. Ruessmann, adwokat), Komisja Europejska (przedstawiciel: A. Stobiecka-Kuik, pełnomocnik, wspierana przez E. McGovern, Barrister)

Przedmiot

Odwołanie wniesione od wyroku Sądu (siódma izba) z dnia 27 września 2011 r. w sprawie T-199/04 Gul Ahmed Textile Mills przeciwko Radzie, w którym stwierdzono w odniesieniu do Gul Ahmed Textile Mills Ltd nieważność rozporządzenia Rady (WE) nr 397/2004 z dnia 2 marca 2004 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe na przywóz bawełnianej bielizny pościelowej pochodzącej z Pakistanu (Dz.U. L 66, s. 1) — Naruszenie art. 3 ust. 7 rozporządzenia Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. L 56, s. 1) — Ustalenie wystąpienia szkody — Ustanowienie związku przyczynowego między przywozem będącym przedmiotem dumpingu a wyrządzoną szkodą — Czynniki, jakie należy wziąć pod uwagę

Sentencja

- 1) Wyrok Sądu Unii Europejskiej z dnia 27 września 2011 r. w sprawie T-199/04 Gul Ahmed Textile Mills przeciwko Radzie zostaje uchylony.
- 2) Sprawa zostaje skierowana do Sądu Unii Europejskiej do ponownego rozpoznania.

- 3) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 65 z 3.3.2012.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 14 listopada 2013 r.
(wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vrchní soud v Praze — Republika Czeska)
— postępowanie dotyczące egzekucji kary pieniężnej nałożonej na Mariána Baláza

(Sprawa C-60/12) ⁽¹⁾

(Współpraca policyjna i sądowa w sprawach karnych — Decyzja ramowa 2005/214/WSiSW — Stosowanie zasady wzajemnego uznawania do kar o charakterze pieniężnym — „Sąd właściwy także w sprawach karnych” — „Unabhängiger Verwaltungssenat” w prawie austriackim — Charakter i zakres kontroli sądu wykonującego państwa członkowskiego)

(2014/C 9/07)

Język postępowania: czeski

Sąd odsyłający

Vrchní soud v Praze

Strona w postępowaniu głównym

Marián Baláz

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Vrchní soud v Praze — Wykładnia art. 1 ust. 1 lit. a) pkt iii) decyzji ramowej Rady 2005/214/WSiSW z dnia 24 lutego 2005 r. w sprawie stosowania zasady wzajemnego uznawania do kar o charakterze pieniężnym (Dz.U. L 76, s. 16) — Pojęcie sądu właściwego także w sprawach karnych — „Unabhängiger Verwaltungssenat” w prawie austriackim — Pojęcie „możliwość skierowania sprawy do rozstrzygnięcia” przez sąd w rozumieniu art. 1 lit. a) pkt iii) decyzji ramowej — Zakres

Sentencja

- 1) Wyrażenie „sąd właściwy także w sprawach karnych” zawarte w art. 1 lit. a) pkt iii) decyzji ramowej Rady 2005/214/WSiSW z dnia 24 lutego 2005 r. w sprawie stosowania zasady wzajemnego uznawania do kar o charakterze pieniężnym, zmienionej decyzją ramową Rady 2009/299/WSiSW z dnia 26 lutego 2009 r., stanowi autonomiczne pojęcie prawa Unii, a jego wykładni należy dokonywać w taki sposób, że w zakresie tego pojęcia wchodzi wszelkie sądy, które stosują postępowanie posiadające zasadnicze cechy postępowania karnego. Unabhängiger Verwaltungssenat in den Ländern (Austria) spełnia te kryteria i w rezultacie należy uznać, że mieści się w zakresie tego pojęcia.

2) Wykładni art. 1 lit. a) pkt iii) decyzji ramowej 2005/214, zmienionej decyzją ramową 2009/299, należy dokonywać w ten sposób, że uznaje się, że osoba miała możliwość skierowania sprawy do rozstrzygnięcia przez sąd właściwy także w sprawach karnych, w sytuacji gdy przed wniesieniem skargi była ona zobowiązana do poszanowania przedsądowego postępowania administracyjnego. Taki sąd powinien być w pełni właściwy, aby rozpoznać sprawę pod kątem zarówno oceny prawnej, jak i oceny okoliczności faktycznych.

(¹) Dz.U. C 109 z 14.4.2012.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 7 listopada 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht — Niemcy) — Gemeinde Altrip, Gebrüder Hörst GbR, Willi Schneider przeciwko Land Rheinland-Pfalz

(Sprawa C-72/12) (¹)

(Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Środowisko naturalne — Dyrektywa 85/337/EWG — Ocena skutków wywieranych na środowisko naturalne — Konwencja z Aarhus — Dyrektywa 2003/35/WE — Prawo do wniesienia skargi na decyzję o wydaniu zezwolenia — Stosowanie w czasie — Postępowanie w sprawie zatwierdzenia planu wszczęte przed dniem upływu terminu na dokonanie transpozycji dyrektywy 2003/35/WE — Decyzja wydana po tej dacie — Przesłanki dopuszczalności skargi — Naruszenie prawa — Charakter uchybienia proceduralnego, na który można się powołać — Zakres kontroli)

(2014/C 9/08)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesverwaltungsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Gemeinde Altrip, Gebrüder Hörst GbR, Willi Schneider

Strona pozwana: Land Rheinland-Pfalz

Przy udziale: Vertreter des Bundesinteresses beim Bundesverwaltungsgericht

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Bundesverwaltungsgericht Leipzig — Wykładnia art. 6 dyrek-

tywy 2003/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 maja 2003 r. przewidującej udział społeczeństwa w odniesieniu do sporządzania niektórych planów i programów w zakresie środowiska oraz zmieniającej w odniesieniu do udziału społeczeństwa i dostępu do wymiaru sprawiedliwości dyrektywy Rady 85/337/EWG i 96/61/WE (Dz.U. L 156, s. 17) oraz art. 10a dyrektywy Rady 85/337/EWG w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne (Dz.U. L 175, s. 40), w brzmieniu zmienionym dyrektywą 2003/35/WE — Budowa zbiornika retencyjnego — Prawo do wniesienia skargi na decyzję o wydaniu zezwolenia — Stosowanie w czasie — Sytuacja, w której postępowanie w sprawie zatwierdzenia planu zostało wszczęte przed dniem upływu terminu na dokonanie transpozycji dyrektywy 2003/35/WE, a decyzja została wydana po tej dacie

Sentencja

- 1) Z uwagi na to, że dyrektywa 2003/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 maja 2003 r. przewidująca udział społeczeństwa w odniesieniu do sporządzania niektórych planów i programów w zakresie środowiska oraz zmieniająca w odniesieniu do udziału społeczeństwa i dostępu do wymiaru sprawiedliwości dyrektywy Rady 85/337/EWG i 96/61/WE, którą dodano art. 10a do dyrektywy Rady 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne, stanowi, iż powinna być transponowana najpóźniej do dnia 25 czerwca 2005 r., powinna być interpretowana w ten sposób, iż przepisy prawa krajowego przyjęte do transpozycji tego artykułu powinny również mieć zastosowanie do administracyjnych postępowań w sprawie wydania zezwolenia, wszczętych przed dniem 25 czerwca 2005 r., jeżeli w ich ramach zezwolenia zostały wydane po tym dniu.
- 2) Artykuł 10a dyrektywy 85/337, zmienionej dyrektywą 2003/35, należy interpretować w ten sposób, iż stoi on na przeszkodzie temu, by państwa członkowskie ograniczały stosowanie przepisów transponujących ten artykuł wyłącznie do wypadku, w którym zgodność decyzji z prawem jest kwestionowana z tego względu, że ocena skutków wywieranych na środowisko naturalne nie została przeprowadzona, bez rozszerzenia go na przypadek, w którym taka ocena została przeprowadzona, lecz jest nieprawidłowa.
- 3) Artykuł 10a lit. b) dyrektywy 85/337, zmienionej dyrektywą 2003/35, należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie krajowemu orzecznictwu, które nie uznaje naruszenia prawa w rozumieniu tego artykułu, jeżeli wykazano, iż w świetle okoliczności danej sprawy można oczekiwać, że bez uchybienia proceduralnego, na które powołał się wnoszący środek prawny, zaskarżona decyzja nie miałaby odmiennej treści. Jest to jednak możliwe tylko pod warunkiem, że sąd lub organ, przed którymi toczy się postępowanie, nie nakładają na wnoszącego środek prawny w jakikolwiek sposób ciężaru dowodu w tym zakresie i orzekają, ewentualnie, w świetle dowodów przedstawionych przez inwestora lub właściwe władze i bardziej ogólnie w świetle całości akt sprawy, które im przedłożono, uwzględniając między innymi stopień wagi podnoszonego uchybienia i badając w szczególności w